

Bručoun se vylekal, pobíhal sem a tam a sem a zděšeně křičel:

„Halóóó, Médínko, kde jsi?“

Nikdo se neozýval, Bručoun klesl na kolena a rozplakal se.

Když tu zaslechl:

„Bručounku, musím ti něco ukázat.“

„Ty jsi zdravá?“ nevěřil svým očím, medvědice stála nad ním.

„Ano, je mi dobře a mám pro tebe překvapení.“

Bručoun v úžasu vstal a šel za ní.

Médínka ho dovedla na kraj planiny.

„Našla jsem nám domov,“ a sladce se usmála.

„Tam pod tím velkým stromem, podívej.“

Bručoun se rozzářil štěstím:

„Nebude na nás foukat a k oceánu je to nedaleko. Děkuji ti.“

Popadl medvědice a točil se s ní, až se mu hlava zamotala, a společně se pal táleli do sněhu. To bylo medvědí radosti!

